

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.415 van 12 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Grish Katse, gelegen in de provincie Nineveh in Centraal-Irak. In januari 2007 ging u aan de slag als bewaker voor het “Ministry of Oil” bij de olievelden van Ayn Zalah. Herhaaldelijk vormde uw werkplek het doelwit van aanslagen door het Irakese verzet. In april 2007 bezocht een onbekende man uw thuisadres en gaf uw moeder te kennen dat u uw leven riskeerde indien u aan de slag bleef als bewaker voor het “Ministry of Oil”. Uit vrees voor uw leven verbleef u gedurende de hierop volgende maanden in de woning van uw stamleider. Gedurende de hierop volgende maanden werd uw thuisadres nog een vijftal keer bezocht door een onbekende man die u met de dood bedreigde. Omdat deze bedreigingen aanhielden vluchtte u op 25 juli 2008 via Syrië naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisde u door naar België en vroeg hier op 20 augustus 2008 asiel aan.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk weet te maken dat u van Grish Katse, gelegen in de Centraal-Irakese provincie Nineveh afkomstig bent. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier toegevoegd werd blijkt namelijk dat de identiteitskaart

die u ter staving van uw identiteit en uw afkomst voorlegt geen authentiek exemplaar is. Zulks ondermijnt uw bewering dat u van de Grish Katse afkomstig bent –temeer daar uw kennis van de levensomstandigheden in de regio beperkt is. Zo bent u niet vertrouwd met de naam van de imam van uw dorp (zie gehoorverslag CGVS p.3), weet niet vanaf welke leeftijd dienstplicht opgelegd was ten tijde van het regime van Saddam Hoessein (zie gehoorverslag CGVS, p.6), weet niet hoe men ten tijde van het regime van Saddam Hoessein voor legerdienst opgeroepen werd (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en slaagt er niet in om de legerboekjes die ten tijde van het regime van Saddam Hoessein uitgereikt werden te beschrijven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Voorts weet u ondanks uw bewering dat u op twintig minuten van het grensdorp Rabeea woonde niet te verduidelijken hoe veraf uw dorp van de Syrische grens gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p.17), bleek niet vertrouwd met de nabijgelegen dorpen Mashraf, Tal Warda, Usaila en Khamruk, bent niet vertrouwd met de ligging van de nabijgelegen dorpen Ain Faras en Mahmudiya en bent in het geheel niet vertrouwd met de stad Wana terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat deze stad en bovengenoemde dorpen gelegen zijn in uw regio van afkomst en/of nabij uw werkplek Ayn Zalah. Zulks wijst uit dat u niet aannemelijk weet te maken dat u afkomstig bent van de Grish Katse, gelegen in de Centraal-Irakese provincie Nineveh. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de problematische veiligheidssituatie in deze regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk weet te maken dat u voor december 2006 als herder werkte. Ondanks uw bewering dat u voor een kudde van vijftig schapen zorgde weet u immers niet te verduidelijken voor welke ziektes deze dieren vatbaar zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.7), evenmin weet u welke ziektes geiten kunnen oplopen (zie gehoorverslag CGVS, p.8) en slaagt er daarnaast niet in om de veerarts die zich om uw kudde bekommerde bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Zulks roept twijfel op over uw bewering dat u voor 2006 als herder werkte in Irak en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u niet precies weet te verduidelijken hoe vaak (u kunt slechts gissen) en wanneer een gemaskerde belager uw thuisadres bezocht om u te bedreigen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Evenmin weet u te verduidelijken hoeveel tijd verliep tussen het eerste en het tweede bezoek van deze gemaskerde belager (zie gehoorverslag CGVS, p.15) en weet al net zomin wanneer deze voor het laatst uw thuisadres bezocht (zie gehoorverslag CGVS, p.16). De vaagheid van uw verklaringen roept ernstige twijfel op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw verklaringen. Zulks ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Gezien bovenstaande observaties kan er geen verder geloof worden gehecht aan uw verklaring afkomstig te zijn uit Grish Katse, gelegen in de Centraal-Irakese provincie Nineveh. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven en kan het CGVS zich geen correct beeld vormen van uw afkomst en en uw nood aan bescherming en worden u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De door u neergelegde werkkaart wijzigt deze vaststellingen niet. Dit document vormt immers geen bewijs van uw afkomst uit Ninewa en daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat vervalste documenten op eenvoudige wijze verkrijgbaar zijn in Irak. Zulks ondergraaft de bewijswaarde van de door u voorgelegde werkkaart.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991,

84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève evenals artikel 1.2 van het eerste protocol 1967 betreffende de status van vluchteling, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 EVRM. Verzoeker citeert de motivering uit de bestreden beslissing en stelt dat er geen discussie bestaat over de toepassing van de bovenvermelde artikelen, gelet op de regio, de actuele situatie aldaar en zijn professionele activiteiten. Hij meent voorts nog dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) zou toekomen om te bewijzen dat de werkkaart vervalst is. De badge zou voldoende informatie bevatten om contact op te nemen met het 'Ministry of Oil'. Dat het in Irak eenvoudig is om vervalste documenten te bekomen vormt volgens verzoeker geen bewijs dat de kaart vals is. Verzoeker stelt dat de door hem voorgelegde identiteitskaart wel degelijk een origineel en correct stuk is, waarbij de originele foto gewijzigd werd door een meer recente foto.

Verzoeker merkt op dat zelfs in de motivering moet blijken dat hij wel degelijk afkomstig is uit Irak waar het als Koerd sowieso gevaarlijk is. Hij merkt nog op dat zijn afkomst uit Irak evenals het feit dat hij Koerd is, vaststaat. Verzoeker meent bovendien dat zijn afkomst van Centraal-Irak duidelijk blijkt uit het verhoor.

Verzoeker meent dat documenten doorslaggevend kunnen zijn, doch dat er voldoende andere elementen zijn waaruit zeer duidelijke gevolgtrekkingen kunnen worden gemaakt. Hij verwijst bovendien naar zijn achtergrond als zoon van een schaapherder en meent dat er rekening moet worden gehouden met de beperktheden van verzoeker die als Koerd in Irak leefde en analfabeet is. Verzoeker stelt het dialect te spreken van de streek waar hij vandaan komt, wat kan bevestigd worden door een persoon die het dialect kent.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het recht op verdediging annex schending van de motiveringsplicht. Hij voert tevens de schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 6 EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker meent dat het verhoor heel eenzijdig gevoerd werd. Hij argumenteert dat de vragen die gesteld werden van die aard waren dat verzoeker die niet op ernstige wijze kon beantwoorden. Verzoeker meent dat de streek Nineveh bijzonder uitgestrekt is, terwijl hij zelf amper buiten zijn eigen dorp kwam, zodat hij hiervan weinig kennis heeft. Volgens verzoeker lagen de dorpen waarnaar tijdens het gehoor werd gevraagd, ver weg van zijn eigen oorspronkelijke woonst of werkplek en is hij nooit in de genoemde dorpen of steden geweest. Hij merkt op dat hij andere plaatsen wel kan duiden en stelt dat hij bij de ondervraging sterk onder de indruk was van de omstandigheden.

Hij voert aan dat bij het beoordelen van de bedreiging geen rekening werd gehouden met het feit dat hij op de vlucht ging en daarbij niet steeds onmiddellijk te horen kreeg wanneer de nieuwe bedreigingen zich voordeden.

Verzoeker wijst erop dat het CGVS zich bewust is van de problematische veiligheidssituatie op de plaats van herkomst.

Hij wijst op zijn immobiliteit als zoon van een schaapherder en als ongeletterde analfabeet, waardoor hij weinig kennis heeft van de geografische verspreiding van diverse dorpen.

Verzoeker merkt voorts nog op dat er op geen ogenblik rekening is gehouden met de verschillende bevolkingsgroepen en stammen en de onveiligheid als Koerd, bijvoorbeeld in

de stad Wana. Verzoeker meent tenslotte dat hij het dorp Rabeea kent en ook de afstand noemt, wat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker bevestigt.

Wat betreft de vragen met betrekking tot de dienstplicht, stelt verzoeker nooit formeel een oproeping te hebben ontvangen en dus niet over de gevraagde informatie te kunnen beschikken. Dit zou geheel normaal zijn nu hij immers van Koerdische afkomst is. Dat verzoeker deze kennis niet bezit, is volgens hem een bewijs dat zijn verhaal correct is.

Wat betreft het feit dat hij weinig op de hoogte is van de activiteiten als herder, merkt verzoeker op dat de situatie en de veeartsenij niet zo uitgebreid is als in Europa. Bovendien stelt verzoeker dat de kennis van ziektes niet zo sterk aanwezig is bij arme, analfabete herders. Hij merkt tevens op dat zijn vader herder was en dat hij slechts een handje toestak en zich niet bezig hield met zieke dieren. In de sterk patriarchale entiteit is het normaal dat uitsluitend zijn vader zich met deze problematiek bezig hield.

Het feit dat hij nadien als bewaker ging werken zou aantonen dat hij er geenszins zijn roeping in vond of interesse toonde om zelf herder te worden. Volgens verzoeker kan uit zijn gebrek aan kennis dan ook niets afgeleid worden.

Verzoeker merkt op dat hij niet wist wie de imam van zijn dorp was, omdat er na zijn onderduiking een nieuwe imam gekomen is. Door het gebrekkige contact is verzoeker niet meer op de hoogte gekomen van diens naam. Hij stelt echter wel te weten dat 'Moula Omar' imam was toen hij daar nog woonde.

Verzoeker merkt op dat er geen stukken voorhanden zijn omtrent zijn vluchtroute. Hij stelt dat Turkije acties onderneemt tegen al dan niet vermeende Koerdische opstandelingen waardoor het begrijpelijk is dat de doortocht zonder enig spoor werd voltrokken.

Ten slotte stelt verzoeker dat het rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" onterecht wordt ingeroepen terwijl er belangrijke tegenindicaties zijn die de toepassing ervan uitsluiten.

Hij wijst erop dat zijn relaas geen tegenstrijdigheden bevat en duidt op een normale en aanvaardbare kennis gelet op de omstandigheden.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. *infra*).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoeker heeft een identiteitskaart bijgebracht die blijkens de vaststellingen van de Federale Politie “*een namaking door middel van kleuren inkt-jet*” betreft (administratief dossier, map documenten). Het bijbrengen van een niet-authentiek identiteitsbewijs ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid. Verzoekers verweer dat het een origineel stuk betreft “*waarbij evenwel de originele foto werd gewijzigd in een meer recente foto*” is omwille van de vaststellingen van de Federale Politie niet dienstig.

Verzoeker verklaart in het verzoekschrift “*buiten zijn job als bewaker*” amper buiten zijn dorp te komen, maar tijdens het gehoor op het CGVS is hij in de onmogelijkheid om de naam van de imam van de enige moskee van het dorp te melden (administratief dossier, stuk 3, p.4). Het feit dat hij in het verzoekschrift deze imam kan omschrijven als ‘mullah Omar’ is een post factum verklaring die niet dienstig is ter weerlegging. Hoewel verzoeker zijn dorp omschrijft als een klein dorp met “*50 à 100 huizen*” (ibid., p.3) kan hij geen informatie verstrekken over de legerdienst die blijkbaar wel door de andere jongemannen uit het dorp werd verricht (ibid., p.6). Het is niet aannemelijk dat verzoeker omtrent de legerdienst geen informatie kan verstrekken (wijze van oproeping, leeftijd voor dienstplicht) daar aangenomen moet worden dat het vervullen van de legerdienst door een aantal jongeren van het dorp een aanzienlijke impact had op het sociaal weefsel in dergelijk klein dorp.

Verzoeker werd ter zitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV. Op de vraag naar de namen van de buurdorpen stelde hij dat dit “*Kale, Isika, Tsjchar, Masaka*” was, wat niet overeenstemt met zijn verklaringen op het CGVS (ibid., p.3). Gevraagd naar de route van bij hem thuis naar zijn werkplaats Ayn Zalah verklaarde hij dat hij achtereenvolgens “*Hamada, Berdiya, Ganke, Greverk*” passeerde, hetgeen evenmin overeenstemt met zijn vroegere verklaringen (ibid., p.18). Voormelde vaststellingen, samen gelezen met zijn vastgestelde onwetendheid inzake andere dorpen in de buurt van zijn beweerd dorp van herkomst en/of nabij zijn werkplek Ayn Zalah (ibid., p.18; map landeninformatie) en terecht aangehaald in de bestreden motivering, ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid omtrent zijn voorgehouden regio van afkomst.

Verzoekers vluchtrelaas vindt zijn oorzaak in de beweerdelijke bedreigingen door terroristen omwille van het uitoefenen van een job als bewaker van oliepijpleidingen. Hieromtrent verklaart verzoeker dat de terroristen in april 2007 een eerste keer naar hem thuis kwamen en dat hij op 25 juli 2008, de laatste maal was dat de terroristen kwamen, het land ontvluchtte (vragenlijst, p.2; stuk 3, p.14). Blijkens verzoekers verklaringen betrof het de eerste maal één gemaskerd persoon die aan de voordeur bleef staan en met verzoekers moeder sprak (stuk 3, p.14). Dezelfde gemaskerde persoon bezocht nog verschillende keren - vier tot vijf keer - het huis van verzoeker, die echter nooit thuis was (ibid., p.15). De Raad acht het niet plausibel dat terroristen in een tijdperiode van meer dan één jaar zich verscheidene malen naar verzoekers huis begeven aangezien het een klein dorp betreft waardoor deze wijze van opereren - enkel om verzoeker te verhinderen als bewaker te werken - een groot en disproportioneel risico voor hun veiligheid zou inhouden.

De bijgebrachte tewerkstellingsbadge vermag niet om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen daar voorgelegde documenten ondersteund dienen te worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen ten deze niet het geval is.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet

voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert aan dat het levensgevaarlijk is om terug te keren naar Grish Katse in de provincie Nineveh, waar de situatie zou geëscaleerd zijn.

4.2. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake zijn relaas en beweerde regio van herkomst, in casu Nineveh (zie sub 3.2.) alsook de elementen in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 maart 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter,
	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.